

ע"פ 3713/01/24 - בוגדן מילוב נגד מדינת ישראל

בית המשפט המחוזי מרכז-לוד

ע"פ 3713-01-24 מילוב נ' מדינת ישראל
תיק חיצוני: 779898/2020

כבוד השופטת הבכירה, ברנט-אב"ד	בפני
כבוד השופט בורנשטיין	
כבוד השופט מיכלס	
בוגדן מילוב	המערער
	נגד
מדינת ישראל	המשיבה

פסק דין

1. ערעור על הכרעת הדין של בית משפט השלום ברחובות (השופטת ק' וקסלר) מיום 13.12.2023 בת"פ 61537-06-22, במסגרתה הורשע המערער בעבירה של גניבה בצוותא, לפי סעיף 384 בצירוף סעיף 29(א) לחוק העונשין, התשל"ז-1977. בבסיס הערעור עומדת שאלת קבילותו של סרטון אבטחה שהיווה את הראיה המרכזית שהובילה להרשעת המערער. לחלופין נטען שהמשקל הראייתי של הסרטון אפסי, באופן שאינו מאפשר להסתמך עליו.
2. בכתב האישום נטען שבמועד הרלוונטי התגוררו מר אורליאן האוזי (להלן: המתלונן), המערער ורעייתו יוליה, בשכנות בבנין מגורים בנתניה. בתאריך 19.10.2020 שמת המתלונן בחניון הבניין תיק ובתוכו ארנק המכיל כסף מזומן בסך 12,000 ₪, רישיון נהיגה ושלושה כרטיסי אשראי. כעבור זמן קצר, בשעה 21:56, גנבו המערער ורעייתו על ידי מציאה את התיק על תכולתו ולא השיבו אותו למתלונן, גם לאחר שפנה בקבוצת הווטסאפ של הבניין ושאל אם מישהו מצא אותו. בהמשך, משפנה המתלונן ישירות למערער ולרעייתו בעניין, הכחישו שמצאו ונטלו את התיק.
3. בבית משפט קמא לא הכחיש המערער שהוא נכנס לחניון בנסיבות המתוארות, אלא שלדבריו רעייתו שישבה לצדו ביקשה ממנו לפתוח את דלת הרכב לאחר שראתה דבר מה שטיבו לא ידוע. המערער טען שהוא לא ראה שרעייתו הכניסה את אותו דבר מה לרכב וממילא לא ידע שמדובר בתיק ששייך למתלונן. בפן המשפטי טען המערער, כאמור, טענות הנוגעות לאופן הגעת סרטוני מצלמות האבטחה בחניון הבניין לידי המשטרה, טענות הנוגעות למחדלי חקירה ולאופן בו תושאלו הוא ורעייתו בשלב שלפני החקירה במשטרה.
4. להשלמת התמונה יצוין שנגד רעיית המערער הוגש כתב אישום בהליך מקביל (ת"פ 61533-06-22), אולם נוכח פטירתה בסמוך לאחר הגשתו הופסקו ההליכים המשפטיים נגדה.

5. בהכרעת הדין התבסס בית משפט קמא בעיקר על עדות המתלונן שתיאר את נסיבות היעלמות התיק ואת תכולתו, ועל תיעוד נטילת התיק במצלמות אבטחה החולשות על אזור החניון והמעליות הסמוכות לו.

6. בית משפט קמא מצא לתת אמון מלא בעדות המתלונן. לקביעה זו של בית משפט קמא חשיבות רבה לענייננו, שכן על אף שרוב רובו של הערעור מתייחס לקבילות סרטוני האבטחה, ולחלופין למשקל שיש לתת להם, נטען במקביל וכטענה משלימה שהסרטונים שהועברו על ידי המתלונן לידי המשטרה סוננו על ידו עובר להעברתם, טענה שמשמעותה היא תקיפת ממצאי המהימנות שנקבעו על ידי בית משפט קמא לגביו. כבר עתה נציין שלא מצאנו בנימוקי הערעור התמודדות עם הקביעות החד משמעיות והמנומקות בהכרעת הדין המאמצות את גרסת המתלונן באופן מלא, זאת על אף שמצופה היה לכלול טיעונים ודוגמאות בעניין, לנוכח ההלכה שלפיה לא ייטה בית משפט שלערעור להתערב בממצאי עובדה ומהימנות שנקבעו על ידי הערכאה המבררת, בשים לב ליתרון המובהק שיש לערכאה הדיונית על פני ערכאת הערעור בעניין זה. בפרט, לא מצאנו בנימוקי הערעור ביסוס ראייתי כלשהו לטענה שהמתלונן ערך את הסרטונים או רמז שכך פעל.

בנסיבות אלו די אם נזכיר שבית משפט קמא מצא שהמתלונן השיב לשאלות שנשאל באופן ישיר, גרסתו הייתה קוהרנטית ולא נמצאו בה סתירות. עוד נקבע שדברי המתלונן התיישבו עם הנראה במצלמות האבטחה. בין היתר נקבע בהכרעת הדין ש"המתלונן חסר אינטרס להפליל את הנאשם, הוא לא מיהר לפנות למשטרה אלא ניסה להשיג את התיק בחזרה באמצעות פניה לשכנים ובכללם הנאשם, כלומר, אין מדובר במי שניסה להתעשר באמצעות טענות שקריות. נוכח האמור, אני מאמצת את גרסת המתלונן במלואה, לרבות בנוגע לסכום הכסף שהוחזק בארנק."

לאור חשיבות גרסת המתלונן לענייננו, נביאה להלן באופן מפורט, תוך שנקדים את המאוחר ונבהיר שהמסקנות אליהן הגיע בית משפט קמא בנוגע לאמון שראוי לתת בו ובגרסה שמסר מקובלות אף עלינו.

7. לגרסת המתלונן, הוא חזר מהעבודה בסביבות השעה 19:00 עם ציוד רב, שכלל ציודי ועציצים. בסביבות השעה 21:30, גילה שחסר לו תיק שבו היה כסף מזומן בסך של כ-12,000 ₪, שכר עבודה של שבועיים, לפחות שלושה כרטיסי אשראי, רישיון נהיגה וכן חפצים אישיים. המתלונן חזר לרכבו, אולם התיק לא היה שם. למחרת היום התקשר לרודי אלמוג, ששימש כוועד הבניין (להלן: רודי), ושאל אותו אם יש בבניין מצלמות אבטחה. המתלונן סיפר שבשלב מסוים "נפל לו האסימון" שחסרה לו גם הצידינית, שעל גביה הוא מניח בדרך כלל את התיק. תחילה חשד שהמנקה או אחד הדיירים בבניין לקח את הצידינית עם הכסף, אולם בשיחתו עם רודי, הובהר לו שרואים במצלמות את המנקה של הבניין יוצאת עם הצידינית, ללא התיק. רודי אף דווח למערער שהוא שוחח עם מנהל חברת הניקיון שמסר לו שאמר למנקה לזרוק את הצידינית נוכח כך שהצידינית הייתה במעלית שעות רבות. רודי אף צירף את המערער לקבוצת ווטסאפ של הבניין והמערער שאל בקבוצה אם מישהו מצא את הצידינית. ביום 23.10.2020 ניגש המתלונן לתחנת המשטרה ומסר תלונה.

בהמשך קבל המתלונן שיחה נוספת מרודי, שסיפר לו שהמנקה לא לקחה את התיק, שכן במצלמות רואים שמי שלקח את התיק הוא אדם בשם "בוגי", ואף מסר לו את מספר הדירה, מספר הרכב ומספר הטלפון של אותו אדם. המתלונן התקשר לבוגי ושאל אותו כיצד יוכל להפגש עמו ולקבל את התיק חזרה, אולם בתגובה שאל "בוגי" באיזה תיק

מדובר. המתלונן השיב ל"בוגי" שרואים במצלמות שלקח את התיק ואילו "בוגי" החל לגמגם, אמר שאינו יודע על מה המתלונן מדבר ואז ניתק את השיחה. בשיחה מאוחרת יותר הבהיר המתלונן לבוגי שחשב שיוכל סיים את העניין מבלי לפנות למשטרה.

המתלונן סיפר שלמחרת צפה בסרטונים יחד עם רודי, שם צילם באמצעות הטלפון הנייד שלו את המסך בו הוקרן הסרטון ולאחר מכן פנה למשטרה. בינתיים שלח לו רודי אף את קבצי הסרטונים עצמם, והמתלונן העבירם לידי המשטרה.

8. בית משפט קמא צפה בסרטון שהופק ממצלמות האבטחה בבניין, ותיאר את המתרחש באופן הבא: "...המתלונן יצא מרכבו כשהוא עמוס בחפצים, בעת שהלך למעלית נשמט מידו חפץ שנראה כמו ארנק- תיק קלאצ' בצבע שחור; לאחר זמן מה הגיעו הנאשם ורעייתו ברכב מרצדס שחור, מספר מטרים לאחר שחלף את הארנק נעצר הרכב, לאחר מכן נסע לאחור, הדלת הימנית של הנוסע ליד הנהג נפתחה ואחר נסגרה, אותו רכב המשיך בנסיעה ואילו הארנק נעלם מהמקום (ת/8; ת/8א').".

9. גם בפני בית משפט קמא נטענה טענת ההגנה המרכזית, לפיה הסרטון הוא ראיה שאינה קבילה, ולחלופין ראיה שמשקלה אפסי, בנימוק שרודי לא זומן למסור עדות ולכן לא הוברר עד תום מקורו של הסרטון. בדחותו את הטענה קבע בית משפט קמא כך:

"אין ממש בטענה. כלל "הראיה הטובה ביותר", אשר מקורו במשפט האנגלי, קובע, כי לצורך הוכחת תוכנו של מסמך בבית המשפט יש להציג בפניו את המסמך המקורי, זאת מתוך הנחה כי רק המסמך המקורי יכול לשקף את תוכנו באופן המהימן ביותר, בצד זאת לנוכח ההתפתחות הטכנולוגית המצמצמות את הפער בין מסמך מקור והעתקו ועל רקע מגמה להקל בכללי הקבילות ולהתמקד בשאלות מהימנותן של ראיות ומשקלן, נפסק כי ניתן להוכיח תוכנו של מסמך באמצעות העתקו ככל שקיים טעם לאי הגשת המסמך המקורי. עוד נפסק, כי יהיה מקום לשקול את פסילת העתק הראיה רק מקום בו הוצגו ראיות המצביעות על חשש ממשי שהעתק הראיה מזויף (ע"פ 4481/14 פלוני נ' מדינת ישראל (16.11.2016))."

בהכרעת הדין נקבע ששני הסרטונים, הן הסרטון שצילם המתלונן בטלפון הנייד שלו מתוך המסך של רודי, והן הקובץ המקורי, הוצגו למתלונן והוא הצהיר שלא ביצע בהם כל שינוי ושלא אותם למשטרה בדואר אלקטרוני כפי שקיבל אותם. גרסה זו נמצא מהימנה על ידי בית משפט קמא. משהוצגו הסרטונים למתלונן הוא זיהה את הדמויות המופיעות בהם. חשוב מכך, גם המערער עצמו זיהה בסרטון את רכבו, את עצמו ואת יוליה. בעניין זה קבע בית משפט קמא שמוטב היה אם המשטרה הייתה פועלת להורדת הסרטונים באמצעות חוקר מחשב מיומן, אולם, "...משאישר הנאשם את הנצפה בהם, הרי שהתפוגג כל חשש שמא מדובר בסרטונים שאינם משקפים את השתלשלות האירועים...".

10. מנגד, מצא בית משפט קמא את גרסת המערער כלא מהימנה ו"מתפתחת". בהכרעת הדין צויין שהחל ממועד גילוי הגניבה ועד למועד העדות בבית המשפט מסר המערער כמה אמרות: בפני המתלונן, בפני סיירי המשטרה

והחוקרת ששוחחה עמו, במהלך חקירתו במשטרה, בבקשה להחזרת תפוס ובדין שנערך בעקבותיה בבית המשפט, ולבסוף בעדותו במשפט. נוכח חשיבות התשובות שמסר המערער להבנת הכרעת בית משפט קמא, נרחיב מעט בתיאור כל אחת מהגרסאות.

בפני השוטרים שהגיעו לדירתו, הכחיש המערער כל קשר לגניבה, ובשיחה טלפונית שנערכה בנוכחותם בינו לבין החוקרת בתיה, שהציעה לו להחזיר את התיק, טען שאינו יודע באיזה תיק מדובר. השוטר ניסן הוסיף שכשנתבקש להחזיר את התיק, הלך המערער לכוון המרפסת ולא היה מוכן לדבר, ובהמשך הכחישו הוא ואשתו כל קשר לתיק. בהכרעת הדין צויינה אף התנהגותו התוקפנית של המערער, ש"הרעים בקולו על השוטרים, התעלם מדבריהם ודיבר אליהם בזלזול", זאת בניגוד ל"התנהגותם המנומסת והנעימה של השוטרים", שהתנהגו מולו ברגישות לנוכח מצבה הרפואי של אשתו. עוד נשללו בהכרעת הדין טענות שונות שעלו כנגד ה"תשאול" הטלפוני שנערך למערער על ידי החוקרת, זאת לאחר שהסבירה, בנסיבות המקרה, היו מקובלים על בית משפט קמא. אף צוין שאין לתשאול כל משקל ראייתי, בהינתן שממילא לא מסר המערער במסגרתו כל אמרה מפלילה. בקליפת אגוז נציין שהשיחה עם החוקרת התנהלה לנוכח סירובו של המערער להתלוות לחוקרים, שבליט ברירה התקשרו לחוקרת. החוקרת הבהירה שככל שהמערער היה משיב את התיק על תכולתו לא היה נפתח נגדו תיק, לנוכח הקושי הראייתי שעשוי היה להתעורר בהוכחת כוונתו שלא להשיבו לבעליו. וכדברי החוקרת: "מבחינתי [המערער] לא היה חשוד עד לרגע שבו הוא אמר שלא היה ארנק או חפץ".

בחקירתו במשטרה מאותו יום, התבקש המערער להשיב לחשד שעצר את רכבו בחניון הבית, נסע רוורס, אשתו הרימה תיק עם מסמכים והכניסה אותו לרכב, וכך ענה: "לא מה פתאום. אין מצב בעולם". ואולם, משהובהר לו שהאירוע המצולם, שאל: "באיזה תיק מדובר?", זאת על אף שמיד לאחר מכן הודה שידוע לו היטב במה מדובר וכי שוחח עם המתלונן בטלפון. בהמשך החקירה שלל שהוא או רעייתו הרימו תיק בחניון.

במסגרת בקשה להחזרת תפוס שהוגשה מטעמו, כתב המערער כך: "בתאריך 25.10.20 משטרת ישראל עיקבה אותי ואת אשתי לחקירה בעקבות תיק שמצאנו. התיק היה ריק לנו טענו שהיה בתיק כסף שנעלם והאשימו אותנו בגניבה!! בתיק האישי שלי היה לי 3,000 ₪ שהם פשוט החליטו לקחת" (הטעויות במקור). בדין שנערך בבקשה הוסיף המערער: "מה שכתוב שם גניבה, זה לא נכון, כמו שראיתם. מציאה וגניבה זה שני דברים שונים".

במהלך עדותו בבית המשפט, במהלך החקירה הראשית, אישר המערער שהרכב שנראה בסרטון מצלמות האבטחה הוא רכבו, כאשר לדבריו, נסע לאחור כיוון שרעייתו ראתה משהו שמונח שם, אישר שרעייתו אכן פתחה וסגרה את הדלת, אולם הכחיש שראה שהכניסה דבר מה לתוך הרכב. כשהוצג לו סרטון בו הוא נראה עומד ליד המעלית יחד עם רעייתו, אמר שהתיק אותו היא נראית אוחזת שייך לו, ושהתיק הכיל 3,000 ₪, חשבוניות, בגדים ומפתחות.

בחקירתו הנגדית, הסביר המערער שאשתו "ראתה משהו ואמרה בוא ניסע רוורס אז נסעתי"; "יוליה אמרה לי שהיא ראתה משהו 'משהו מונח על הרצפה', ביקשה ממני לחזור, נסעתי רוורס". משנתבקש להסביר כיצד ידע היכן לעצור, השיב: "היא אמרה לעצור אני עצרתי זה הכל"; "אני לא הסתכלתי, היא ראתה לא אני. את חושבת שראיתי במראה ועצרתי? זה לא נכון, היא ראתה, אני חזרתי, ואז היא אמרה סטופ, הסתכלתי קדימה. אני לא ראיתי שהיא שמה

באוטו משהו", כאשר לדבריו לא עניין אותו באיזה חפץ היה מדובר.

11. בהכרעת הדין צוין שהמערער התקשה להסביר את הפער בין גרסתו הנוכחית לבין גרסתו במשטרה, שם שלל לחלוטין שנסע רוורס בחניון, ותירץ זאת בכך שהשוטרים אמרו לו שהוא ואשתו גנבים או שהחוקר הכה בשולחן וצעק. המערער אף התקשה להסביר את התנהגותו אל מול המתלונן, ובפרט שהחל לגמגם כשזה הטיח בו שהאירוע מתועד. ריבוי הגרסאות הקשה על המערער להסביר גם את אמרותיו בבקשה להחזרת תפוס, וכאשר נשאל איזו מבין גרסאותיו נכונה: האחת ש"לא היה כלום" והשניה שמצא תיק, השיב שהמלל שכתב בבקשה לפיו הוא ואשתו מצאו תיק "זה לא מילים שאני אמרתי" וכן שאינו יודע קרוא וכתוב בעברית, אולם אינו זוכר מי כתב את המכתב או היכן נכתב. המערער אף התקשה להסביר את אמרתו בדיון כי "מציאה וגניבה זה שני דברים שונים".

12. דוגמא בולטת נוספת שצויינה בהכרעת הדין, הממחישה היטב את חוסר הסבירות בתשובות שמסר המערער, היא תשובתו לשאלת בית המשפט האם ייתכן שיוליה לקחה את התיק עם הכסף והוא הכחיש זאת על מנת להגן עליה. על כך השיב המערער: "הבנתי את השאלה, זה לא היה, כל יום אני רואה מזומן שאנשים מאבדים ואני מחזיר, כמה כסף היה שם? אני ביום מרוויח 12,000 ₪, שם שלי בוגי הובלות, כל הזמן אני מבקש סבתות שהם לא נוכלים איפה שמו כסף, ואפשר לקחת אותם, ואני לא עשיתי שום דבר".

13. במצב דברים זה מקובלת עלינו מסקנת בית משפט קמא ש"על אף הכחשותיו הנמרצות במשטרה, כעת ברור [שהמערער] נסע לאחור לבקשת יוליה, אשר הבחינה בתיק, פתחה את דלת הנוסע והכניסה את התיק לתוך הרכב. גרסתו של [המערער] כאילו לאחר שהתבקש במיוחד לנסוע לאחור לא התעניין לברר מהו אותו חפץ שראתה רעייתו אינה סבירה והדעת נותנת שהבחין בתיק שהכניסה יוליה לרכב, שהרי היא יושבת לצדו ולא מדובר בתיק מאד קטן".

אף מקובלת עלינו המסקנה שגרסת המערער, לפיה לא ראה את אשתו מכניסה דבר מה לרכב או שלא הכניסה דבר, אינה מתיישבת עם גרסתו בבקשה להחזרת תפוס, במסגרתה הודה שמצא תיק ריק. גרסה זו מעוררת קושי נוסף, שכן למעשה המערער הודה שידע שאותו חפץ היה תיק, הודה שפתח את התיק וכך נוכח לדעת שהתיק ריק. בצדק קבע בית משפט קמא שהגרסה לפיה המערער מצא תיק ריק אינה סבירה, בהינתן מגוון הנימוקים שפורטו בהכרעת הדין, ובהם: העדפת גרסת המתלונן באופן כללי, לרבות בנוגע לתכולת התיק; חוסר סבירות גרסת המערער, שהרי אם מצא תיק ריק מדוע לא אמר זאת למתלונן, לא השיב לו את התיק, ולא מסר זאת בהזדמנות הראשונה לחוקרת ששוחחה אתו בטלפון; שינוי הגרסה בעדותו בבית המשפט.

14. לנוכח ריבוי הגרסאות והסתירות הפנימיות ביניהן, התחמקות המערער מלהתמודד עם שאלות התביעה בקשר אליהן, והעדר יכולת למסור גרסה קוהרנטית המיישבת בין שלל הגרסאות, צדק בית משפט קמא שמצא שלא ליתן אמון במערער ולדחות את גרסאותיו, אותן הגדיר כ"מיתממות" וש"אינן מתיישבות עם השכל הישר". על כל אלו יש להוסיף את התרשמותו החיובית של בית משפט קמא מגרסתו המהימנה של המתלונן. במצב דברים בו קיימים פערי גרסאות וסתירות פנימיות קיצוניות בגרסת המערער, אותן לא עלה בידו ליישב, אין פלא שהוא בחר למקד טענותיו בערעור הנוכחי בפגמים שנפלו לטענתו באופן בו נתפסו מצלמות האבטחה ובקבילות הסרטונים.

נעבור אם כן לבדוק את טענות המערער בקשר לסרטונים.

15. לטענת המערער, קביעת בית משפט קמא שהסרטונים קבילים כראייה היא מסקנה שגויה, זאת משני טעמים. האחד, "לא הוכח שהעתק הסרטון הינו העתק מהימן". בהקשר זה נטען ליישום לא נכון בהכרעת הדין של פסק הדין בע"פ 4481/14 פלוני נ' מדינת ישראל (16.11.2016) (להלן: עניין פלוני). השני, החשש הממשי לכך שהסרטון נערך על ידי רודי, באופן הפוגע במהימנותו. נטען שעל אף שחלקו של רודי בהכרעת הדין הוא משמעותי, הוא לא זומן כעד תביעה, ועל כן שגה בית משפט קמא משמצא לקבל לידי את הסרטונים מלכתחילה, תוך שקבע שמסקלם יידון במסגרת הכרעת הדין לאחר שישמעו כלל העדים. לטענת המערער, היה על בית משפט קמא לבחון תחילה את תנאי הקבילות הטכניים באופן שיבטיח שהסרטון משקף נאמנה את שהתרחש בפועל, למשל באמצעות חקירתו של רודי, ששמו לא נכלל ברשימת עדי התביעה. אף נטען שלא היה מקום להסתפק במקרה זה בדברי ראשת צוות החקירה שאמרה שלא התעורר כל חשד שהסרטון ערוך, בהיותו רציף ולאחר שהתקבל מרודי שהוא "דמות נייטרלית" וכן מאמירתה שגם אם היה מונח לפניה היום תיק דומה בנסיבותיו, הייתה בוחרת שלא לגבות הודעה מרודי.

טענה נוספת נגעה להסכמת המשטרה לקבל לידיה את הסרטונים שנמסרו למתלונן על ידי רודי, ש"בחר" איזה סרטון להעביר לידי המתלונן, תוך עקיפת הנחיית פרקליט המדינה מס' 7.14 בנושא: "עקרונות הפעולה בנוגע לאופן התפיסה, החיפוש, ההעתקה והעיון במחשבים ובחומרי מחשב, תיעודם והעמדת התוצרים המהווים "חומר חקירה" לעיון ההגנה" (להלן: הנחיית פרקליט המדינה).

16. לאחר שבחנו את נימוקי הערער, מצאנו לדחותם.

שמו של רודי אכן נזכר בהכרעת הדין מספר פעמים ובהקשרים שונים. ואולם, לא עליו נסמכת הכרעת הדין ומעשיו או מחדליו אינם יכולים לסייע לנאשם בהגנתו, בשים לב לטענותיו בפני בית משפט קמא ובמסגרת הערער. הטעם לכך כפול. האירוע מתועד כולו במצלמות האבטחה, כאשר המערער אינו חולק כי הוא, אשתו ז"ל ורכבו הם שנראים בסרטון. הטעם השני, ממילא נמצא לתת אמון מלא בגרסת המתלונן ובמקביל נמצא לדחות מכל וכל את שלל גרסאותיו של המערער, שכזכור בחלק מהן הודה שרעייתו הכניסה דבר מה לרכב (אותו לא ראה ואך לא שאל אותה מה אספה או ראתה על הרצפה - גרסה לא סבירה שנשללה, ובצדק, על יד בית משפט קמא), ובחלק מהן הודה שהתיק הגיע לידי, אולם לטענתו כבר היה ריק, גרסה שאף היא נדחתה, ובצדק, נוכח חוסר סבירות והיותה סותרת גרסאות אחרות. לכן, מקובלת עלינו מסקנת בית משפט קמא שטוב הייתה עושה המשטרה אם הייתה גובה הודעה מרודי, אולם בנסיבות תיק זה ונוכח יריעת המחלוקת אותה קבע המערער עצמו, מחדלה זה אינו מספיק להטלת ספק סביר באשמת המערער.

17. לא מצאנו ממש אף בטענה לפיה רודי "זיכה" את המנקה, שנראתה עם הצידנית בידה. מהכרעת הדין עולה שה"חיבור" בין התיק למזוודה נעשה על ידי המתלונן, שהעלה זאת בתור אפשרות בלבד, טרם שצפה בסרטוני האבטחה. ואולם, משהתברר למתלונן (ולרודי), לאחר צפייה בסרטון האבטחה, שהשערה זו אינה נכונה, זנח אותה ונצמד לעובדות שעלו מהסרטונים. ואכן, בסרטון המתעד את שהתרחש בחניון ניתן לראות את התיק נשטמ מהמתלונן, ללא כל קשר לצידנית אותה יתכן שהשאיר במקום אחר. החשוב לענייננו הוא שניתן לראות באופן ברור שהתיק נשאר

מונח על רצפת החניון, מבלי שנראית צידינית בקרבתו, עד לרגע בו הגיע רכבו של המערער למקום, אז נראה הרכב עובר את התיק, חוזר לאחור עד למקום בו היה מונח התיק, דלת הנוסע שליד הנהג נפתחת ומקץ זמן קצרצר נסגרת, והרכב ממשיך בנסיעתו, אז מתגלה שהתיק נעלם מהמקום בו היה מונח. מהאמור עולה שאין למנקה כל קשר לתיק למן הרגע שנשמט מהמתלונן ועד לרגע בו נאסף על ידי המערער ואשתו.

במצב דברים זה העובדה שרודי עשה מבחינתו פעולות לאיתור התיק, אינה מעלה ואינה מורידה, כאשר לטעמנו מדובר בפעולה מתבקשת וטבעית של שכן המבקש לסייע לדיר בבניין. המתלונן סיפר בעדותו כיצד רודי בדק את המצלמות, איתר את אירוע גניבת התיק (על ידי המערער) ואת המנקה מסתובבת עם הצידינית (שמברור שערך עם מנהלה כלל לא הכחישה שמצאה אותה, וכנראה לא ידעה מה לעשות אתה עד שקיבלה הוראה לזרוק אותה), צפה יחד עם המתלונן בסרטונים, נתן למתלונן לצלם את הסרטונים באמצעות הטלפון הנייד של המתלונן דרך מסך המחשב שלו, ובהמשך שלח למתלונן את הקובץ של הסרטונים, אותו העביר המתלונן למשטרה באמצעות הדואר האלקטרוני.

גם הטענה ש"תהליך" העברת הסרטונים ארך מספר ימים, באופן המרמז לכך שהזמן נוצל על ידי מאן דהוא לצורך עריכת שינויים בסרטונים, אינה נהירה לנו, ולא ברורה הרלוונטיות שלה להגנת המערער. נניח לצורך הדיון שהמתלונן היה מוצא את הסרטונים לאחר שאלו היו זרוקים ברחוב במשך מספר ימים, בהמשך היה צופה בסרטון, מבין שמדובר באירוע בו היה מעורב, שולח את הסרטונים למשטרה, המשטרה הייתה מזמנת את החשוד שנראה בסרטונים, והלה היה מאשר שהוא האדם שנראה מעורב בביצוע העבירה, מבלי שהיה מעלה כל טענה כי הסרטונים נערכו או שקטעים מתוכם הוצאו מהקשרם. כלום ניתן היה לומר במצב דברים זה שאין לסרטונים כל ערך ראייתי או שאינם קבילים אך בשל העובדה שלא ידועה זהותו של האדם שצילם אותם, או של האדם שהעתיק אותם, או כמה זמן היו מונחים ברחוב לפני שנמצאו? דומה שהתשובה לשאלות אלה היא לאו מוחלט, זאת כל עוד אין מחלוקת בנוגע לזהות האנשים הנראים בסרטון ושאכן מדובר באירוע שבמחלוקת, כפי המקרה שלפנינו.

נוסיף ונאמר שגם אם מדובר היה בסרטון שלא הייתה מחלוקת לגביו שנערך, עדין לא היה מקום לפסול אותו מיניה וביה כראיה, אלא שבמצב דברים זה, היה מקום להידרש במהלך המשפט למשמעות העריכה שנעשתה, ובתוך כך לבחון את המשקל הראייתי שיש לתת לחלקים בסרטון שלא נערכו, כמו גם לחלקים שנטען שנחתכו ממנו, תוך מתן משקל לתזמון החיתוך ולסיבה להשמטת קטעים ממנו. משקל הסרטון יכול ויהיה נמוך אף יותר למשל במקרה בו עולה טענה לשימוש באמצעים טכנולוגיים מתקדמים שמטרתם לשנות או לעוות פרטים מתוך קטע מסוים הנראה בו. משלא כך הם פני הדברים בענייננו, מצאנו שבנסיבות העניין אין כל משמעות לעובדה שהסרטון הועבר לידי המתלונן על ידי רודי בדרך בה הועבר.

18. המערער אף לא חלק על כך שהסרטונים נראים רציפים וללא קיטועים, וחשוב מכך, המערער עצמו אישר את האותנטיות של הנצפה בהם, ומכאן שאין כל חשש כי התיעוד אינו משקף את שהתרחש במציאות [ע"פ 8199/20 זיאדאת נ' מדינת ישראל, פסקה 26 (30.4.2023); ראו והשוו: עניין פלוני, פסקה 34]. במצב דברים זה, ועל רקע המציאות המשפטית שלפיה ניתן במצבים מסויימים לקבל הקלטה כראיה "מבלי שנבחנו תנאי קבילותה הטכנית, מקום בו הנאשם אישר, מפורשות או במשתמע, את תוכן השיחה" [עניין פלוני, פסקה 34], מצאנו שבית משפט קמא פעל נכון כאשר מצא לקבל לידי תחילה את הסרטון, ובחן את משמעויותיו, לרבות המשקל שיש ליתן לו, בשקלול מכלול הראיות

שהונחו בפניו, ובראשן גרסאות המתלונן והמערער [ראו גם: ע"פ 6411/98 מנבר נ' מדינת ישראל, פסקה 35 (5.12.2000)]. נדגיש, שעל אף הטיעון המשפטי העומד בלב הדיון, לא שמענו מפי ב"כ המערער במסגרת הערעור ולו טענה אחת איזה חלק נערך ובאיזה סרטון, ומה המשמעות של אותה עריכה, ככל שהייתה.

ביתר שאת ניטל עוקצה של טענה זו משאישר המערער, כאמור, שבסופו של יום הגיע לידי תיקו של המתלונן. להשלמת התמונה נשוב ונציין שגם בעניין זה מקובלת עלינו מסקנתו של בית משפט קמא לפיה אין כל היגיון בטענתו החלופית של המערער לפיה מצא את התיק כשהוא כבר ריק, זאת מהטעמים שפורטו בפסקה 13 לעיל.

19. טענה נוספת של המערער נגעה להתנהלות היחידה החוקרת בניגוד להנחיית פרקליט המדינה העוסקת במקרים בהם מבקשת היחידה החוקרת מנחקר להמציא לה חומר חקירה המצוי ברשותו. בהנחיה נקבע שבמקרה זה על היחידה החוקרת לבקש מהנחקר להמציא לה את כל החומר מה"מעגל ההקשרי" העשוי להיות דרוש לחקירה, כאשר הטענה היא שבמקרה שלפנינו לא דרשה זאת היחידה החוקרת מהמתלונן או מרודי.

ואולם, בנימוקי הערעור לא הוצג הטעם לקבלת חומרי חקירה מה"מעגל ההקשרי", וכל שנטען הוא שחומרים אלו, ככל שקיימים, דרושים "כדי שניתן יהיה לבחון אם קיימות עדויות נוספות מזכות או מפלילות". אף לא מצאנו בנימוקי הערעור כל טענה בעלת נפקות לפיה העברת סרטונים נוספים מה"מעגל ההקשרי" יכלה לסייע למערער בדרך כלשהי. נזכיר פעם נוספת, שהתיק נשמט מידי המתלונן במנותק מהצידינית ובכך ניתק הקשר בין התיק לבין עובדת הניקיון, שהצידינית הגיע לידיה ללא כל קשר לתיק. אף נזכיר שהמערער הודה שהתיק הוכנס לרכבו, כאשר מהסרטון לא עולה שמאן שהוא ניגש אל התיק, לא כל שכן פתח אותו, מהרגע בו נשמט מידי המתלונן ועד לרגע בו נאסף על ידי המערער ואשתו.

אשר על כן, ובשים לב לטיב יריעת המחלוקת שנחשפה במועד החקירה, לא מצאנו שבנסיבות העניין נפל פגם בהחלטת החוקרים להסתפק בסרטונים שהועברו לידיהם ובדרך בה הועברו. בהעדר ביסוס ראיתי מינימאלי, אין די בהעלאת הטענה הפורמאלית לפיה המשטרה לא ביקשה מרודי ומהמתלונן שיעבירו אליה את כל סרטוני האבטחה כדי לקבוע שהסרטונים שכן הועברו אינם קבילים.

20. נוכח כל האמור, מצאנו כי דין הערעור להידחות.

ניתן היום, י"א אייר תשפ"ד, 19 מאי 2024, במעמד המערער וב"כ עו"ד אנה שכטמן קוגלר וב"כ המשיבה עו"ד שרה טל.

